

truende Skybanke mod Horisontens sidste svage Lysskær Dér ventede ham nu Opgørelsen, Kampen, Banlysningen!

Han gik et Par Skridt fremad men følte sig saa mat og tung, at han maatte sætte sig paa en stor Sten, der laa ved Siden af Stien. Den Beklemthed, han hele Aftenen med Vold havde kuert og holdt nede, fik nu her i Ensomheden Overmagten og kastede sig over ham som et løssluppet Rovdyr.

Det var ikke, fordi han nu fortrød, hvad han havde gjort. Han frygtede hverken Provstens Vrede eller hele sit eget Samfunds Haan og Foragt. Han følte sig blot saa bittert ene, saa hjemløs og forladt! Der var nu ikke længer ét Sted i hele Verden, han kunde kalde sit, . . . ikke ét Menneske, hos hvem han kunde finde Støtte og Trøst. Havde han blot haft et Hjem, var det end nok saa fattigt og lille, hvor han kunde finde Fred og Hvile efter Kampen; og havde han haft en from og trofast Hustru, i hvis Arme han kunde juble og græde ud . . . det vilde da have været selve Livets Lyst at kæmpe for Frihed og Lykke. Men dette var som at stride paa nøgen Hede og med tomme Hænder. Aldrig en Trøst, ikke en Tilflugt!